

РЕШЕНИЕ

№ 788

гр. Враца, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иван В. Никифорски

при участието на секретаря Нина К. Луканова
като разгледа докладваното от Иван В. Никифорски Гражданско дело № 20231420101282 по описа за 2023 година

Предявени е иск с правно основание чл.45 ЗЗД за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди.

Производството е образувано по искова молба от П. Е. А. против С. М. Г. за присъждане на обезщетение в размер на 10.000 лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди-болки и страдания, причинени от ответникът, който на 18.03.2023г. е ударил шамар на П. А. на работното ѝ място в отделение по спешна медицина към МБАЛ „Христо Ботев“ АД гр. Враца, ведно със законната лихва върху главницата считано от 18.03.2023г. - деня на увреждането до окончателното и изплащане, както и направените разноски.

С исковата молба ищцата твърди, че работи в МБАЛ „Христо Ботев АД гр. Враца в консултативно-диагностичен блок — Отделение по спешна медицина на длъжност „Медицинска сестра - регистратура“. На 18.03.2023г. по определения за отделението график А. е била нощна смяна. Около 20.00 на посочената дата била в отделението, където е помагала на дежурните лекари, тъй като в този момент е имало три тежки случая, които са изисквали незабавни действия за запазване живота на постъпилите пациенти.

Към 20.10 ч. А. излязла от спешното отделение и на регистратурата видяла подпряно да нервничи лицето С. М. Г., който е придружавал жена, която е завела малкото си дете в Спешното отделение, тъй като същото е било с температура малко над 37 градуса. Г. започнал да се държи изключително арогантно и да крещи на ищцата. А. казала на Г. да напусне, защото е само придружител на малолетното дете, което е със своята майка. Веднага след поканата към ответника да напусне, последният ударил шамар в лицето на ищцата отдясно. Във фойето на входа на Спешното отделение се е намирал цивилен полицаи, придружаващ пациент /свой родител/, който се е намесил веднага и е извел ответника извън сградата. Ищцата в този момент подала сигнал на международния телефон за спешни повиквания 112 от служебния си телефон е № *****/** */** */в 20.14 часа/. След около

5-10 мин. е пристигнал екип на полицията от 3 човека, които са открили ответника пред входа на Спешното отделение.

От деянието на ответника, на ищцата били причинени неимуществени вреди, изразяващи се в неприятни емоционално преживяване в следствие на изживените болки и унижение. Травмата има дълготрайни негативни последици за здравето на ищцата ми предвид заболяването ѝ, тъй като хората диагностицирани с епилепсия по - трудно овладяват стреса и често се подават на паника. Като медицинско лице ищцата осъзнава това и се страхува, че рискът да получи епилептичен гърч се увеличава при емоционален стрес. След агресията на работното място А. рязко е променила поведението си и се е затворила в себе си. Посетила е психиатър, който е установил, че след проявената към нея агресия, ищцата се е чувствала постоянно напрегната, често избухвала или плачела, настроението ѝ е подтиснато, постоянно се самосъжалява, споделя неприятни телесни усещания, не спи и не се храни. От стреса ищцата е станала тревожна, с понижена увереност и самочувствие. Затворила се е в себе си и дълго време, не е искал да говори с никого, дори с близките си, започнала е да страда от безсъние. В резултат от нанесения ѝ удар ищцата е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от удара, болки и неудобства, стрес, страх, напрежение и неувереност при връщане в обичайния ритъм на ежедневието, както и притеснения от евентуални епилептични припадъци предвид емоционалния стрес. Това са вреди от деликт, които подлежат на обезщетение.

В указания срок по чл.131 ГПК ответника е ангажирал отговор по предявения иск.Оспорва исквата молба и описаната в нея фактическа обстановка. Счита, че иска е неоснователен и неподкрепен с доказателства, относно сочените твърдения. Алтернативно, ако съдът счете, че са налице правните и фактически основания, за да бъде уважен иска, то счита, че същия е прекомерен по отношение размера на претендираното обезщетение, както и че са налице предпоставките на чл. 51, ал.2 от ЗЗД.

Пояснява, че когато посетили Спешно отделение в град Враца, на регистратурата нямало човек. Изчакали известно време и позвънили на звънеца, който се намирал на регистратурата. След като при позвъняването не се появил служител, след известно време, около пет минути, позвънили отново. Изчакали отново известно време, което им се струвало твърде дълго, предвид състоянието на детето, и отново позвънили. Ответникът било много силно притеснен за живота на детето си. През времето, в което чакали, се появило медицинско лице, вероятно от друго отделение, което помолили да извика служител от регистратурата, за да бъде регистрирано детето и прието в детско отделение при МБАЛ „Христо Ботев” АД. Малко след това се появила ищцата, която била много ядосана и арогантно се развикала с думите „кой звъни бе”, след което тя директно застанала пред лицето на ответника, в непосредствена близост, като последният не я е приближавал. Казал и че иска да регистрира детето, което е с много висока температура, а нейният отговор с висок и арогантен тон бил: „напусни, ще го регистрирам ако искам и когато искам”. Това арогантно поведение на ищцата силно възмутило ответника и го изкарало от равновесие, тъй като истински се страхувал за живота на детето си. В този момент реагирал, като я докоснал по бузата, на което тя му отвърнала с удар в рамото и отправяне на обиди, като го нарекла „пикльо, циганин, това дете няма да бъде хоспитализирано”. След като ищцата категорично отказала да регистрира и хоспитализира детето, неговата приятелка, майката на Косара, подала сигнал на тел. 112, че ищцата отказва да регистрира и хоспитализира детето.

След като взе предвид събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съдът прима за установено следното от фактическа страна:

Видно е от приетия по делото трудов договор № * /**.*.*.* г., както и от допълнително споразумение към него № ** / **.*.*.* г., сключен между МБАЛ „Христо Ботев“ – гр.Враца и ищцата, че последната е назначена по трудов договор на длъжността „Медицинска сестра – регистратура“ към лечебното заведение.

Не е спорно между страните, а и от приетия по делото График за месец Март – 2023 г. на медицинските сестри към МБАЛ „Христо Ботев“ – гр.Враца се установява, че на 18.03.2023 г. ищцата П. А. е била нощна смяна в лечебното заведение.

Представено като доказателство по делото е и съдебномедицинско удостоверение № 64 / 20.03.2023 г. /л.9/,от което се установява, че към момента на прегледа е констатирано, че ищцата П. А. има лек оток с диаметър от около три сантиметра на дясната скула.Оплаквала се от главоболие.

Като доказателство по делото е приобщен и амбулаторен лист № 347 / 30.03.2023 г., издаден от доктор П. – психиатър, от който се установява, че на ищцата след инцидента и с оглед психологическото и състояние е назначено лечение.

Приложени като доказателства по делото са и медицински документи - лист за преглед на пациент от 18.03.2023 г. на К. С., история на заболяването на същото лице № 3413, както и епикризи, установяващи здравословното състояние на К.С. – дъщеря на ответника /л.27 – 35/.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетели.

Свидетелят И.Р., брат на ищцата П. А. твърди, че случилото се над сестра му ѝ се отразило, доста я променило, станала по плаха. Винаги е била самостоятелна. Налагало му се е след случая, да я изпраща до вкъщи, когато е ходила някъде, става въпрос за две-три преки до вкъщи, в тъмната част на деня. Сестра му изгубила желание да ходи на работа. Смята, че има промяна в психическото ѝ състояние. Доколкото знае тя посещавала психиатър, за медикаменти не знае дали приема, не се бърка в тези неща. Знае, че взима медикаменти, но не знае точно какви. В началото след инцидента тя нямала желание да ходи на работа, но предполага, че това е нормално. Сега, като че ли тя е малко по-добре, но си личи, че се страхува. След инцидента сестра му ходела на работа, така мисли. Мисли, че само първата седмица не ходила на работа, но след това, поради липса на персонал, нямала избор да не ходи на работа. Споделяла му е, че е имала пререкания и с други пациенти, но са били дреболии.

Съдът,съобразявайки възможната заинтересованост на свидетелите съобразно разпоредбата на чл. 172 ГПК, ги кредитира изцяло като достоверни, логични, последователни и допълващи се, тъй като кореспондират на останалите събрани по делото доказателства – писмени и експертни заключения.

Свидетелят Н. И. Й., без родство, дела и зависимости със страните по делото, доведен от ищцата П. А. твърди, че е здравен работник и с П. работят заедно в болницата, познават се от 5-6 години. Знае за какво се води делото - нападение срещу П.. Тя работи на регистратурата в спешно отделение. П. била нападната от пациент. След случая П. станала затворена, непрекъснато мислила за случая. П. се срамува от случая, на моменти ходи със страх на работа, има нарушение в съня, буди се през нощта, има кошмари от случилото се.Според свидетелката ищцата станала по - затворена, по - неспокойна. Задълженията на П. на регистратурата са освен, че записва пациента, трябва и да уведоми и лекаря в спешното отделение. Тя преценява дали състоянието на пациента е спешно и критично. Не може да каже дата и час на случая с П., мисли, че било пролетта. Не е била в болницата в деня на случката. П. ѝ казала, че не може да спи нощно време.

Съдът кредитира с доверие показанията на свидетеля.

Свидетелят П. Ц. Ц. - пряк очевидец на инцидента, без родство, дела и зависимости със страните по делото, доведен от ищцата П. А. твърди, че знае за какво е делото – един господин ударил два шамара на служител в ЦСМП. След работа му се обадили, че баща му е постъпил спешно в болницата. Когато пристигнал в болницата, той все още не бил приет, защото имало два спешни случая – доколкото му е известно, били с деца. Седнали на пейката в коридора и започнали да чакат. Не е видял господина кога е влязъл, не е обърнал

внимание. Направило му впечатление, че той започнал да крещи – „спешно отделение ли е или смешно?!“ Той постоянно натискал звънеца, за да излезе някой. Излязла служителка на ЦСМП и той започнал да се кара с нея. Тя му обяснила, че вътре има спешни случаи, но той продължил да се кара с нея. След това ѝ нанесъл шамар, той станал и докато отишъл до тях, въпросният господин ѝ нанесъл втори удар, след това ги разделил. Помолвил господина, да излязат двамата навън, докато дойдат колегите на свидетеля – служители на МВР, които били на смяна. Детето, което било с господина се разхождало и било в движения. Когато отишъл в ЦСПМ мисли, че баща му бил вписан в регистъра, свидетелят само чакал. Баща му се казва Ц. Ц.. Имало много хора в спешното. Жената на регистратурата се опитала да обясни на господина, че има спешни случаи и не може да се приемат други пациенти на момента. Не знае дали жената на регистратурата му е отвърнала по някакъв начин физически, не е видял и не е чул такова нещо. Не е чул и служителката да обижда господина.

Съдът кредитира изцяло показанията на свидетеля като достоверни, логични, последователни, кореспондиращи с останалите събрани по делото доказателства.

По делото са събрани гласни доказателствени средства и чрез разпита на свидетеля И. Г. И., живее на семейни начела с ответника. Излага твърдения, че посещението им в спешния център на 18.03.2023 г. било, защото детето било болно и имало висока температура. Вечерта повишила температурата и никакви медикаменти не ѝ влияели, Започнала да плаче, защото не могла да диша и затова решили да посетят дежурния кабинет на първа частна клиника, която се намира отстрани до МБАЛ „Христо Ботев“. Там я прегледал д-р И., който казал, че трябва да отидат в детското отделение, тъй като дихателните пътища са непроходими. Това било към 19:30 часа вечерта. Към 20:00 часа вече били в спешния център, но на регистратурата нямало никой. Чакали още две семейства с малки деца, при което решили да позвънят на звънеца, който е поставен там. Чакали известно време, позвъняли още веднъж, по коридора се задала една жена и я помолили да предаде вътре в спешния център, и да излезе някой, за да им съдейства. Трябвало им само печат от регистратурата, за да може да отидат директно в детското отделение, тъй като било неработен ден. Позвъняли още няколко пъти, няма представа колко пъти и колко време чакали, били много притеснени и им се сторило, че е дълго време. След това излязла медицинска сестра на вратата и започнала крещи – кой се е развънчал?!, какво толкова е станало!?, защо звъним?. С. отговорил, че е той и има дете за хоспитализация. Медицинската сестра нарекла С. пикльо и циганин. Тя казала, че ще ги хоспитализира, ако тя иска и че няма да ги хоспитализира. През това време вървяла срещу С. и се навряла в лицето му директно. Тогава медицинската сестра ударила С. по рамото с ръка и след това той се дръпнал назад и излязъл. Тя продължи да крещи срещу свидетелката – „незабрахте ли, че няма да го приемем това дете в болницата, махайте се оттук, какво още чакате“. Не е видяла момента, в който С. удря медицинската сестра. Подали сигнал на тел. 112, тъй като нямало към кого да се обърнат за помощ. Когато звъннали на тел. 112, обяснила, че са прегледани и им трябва печат от регистратурата на спешния център, за да бъде детето хоспитализирано в детското отделение, но им отказват. Не знае дали в отделението е имало пациенти, на които се е указвало в момента спешна неотложна помощ. Няма представа жената, която излязла на регистратурата как изглеждала – височина, килограми, всичко станало много бързо.

Съдът, съобразявайки възможната заинтересованост на свидетеля съобразно разпоредбата на чл. 172 ГПК, ги кредитира, освен в частта, в която излага твърдения, че ищцата П. А. е отправяла обиди по отношение на ответника и му е нанесла удар с ръка. В тази си част показанията са изолирани и не се подкрепят от останали събрани по делото доказателства. Същите се опровергават от показанията на св. Ц., който е незаинтересован от изхода на делото и е категоричен, че не е чул и видял ищцата да обижда ответника или да му нанася удари.

По делото е приета и съдебно-медицинска експертиза, неоспорена от страните, съгласно чието заключение се установява, че ищцата А. е получила травма на дясна лицева половина – оток и кръвонасядане на дясна скула, дясна буза и дясно слепоочие. За така описаните увреждания в делото няма данни за проведено специфично лечение.

Срока за възстановяване е от порядъка на 5 -7 дни.

Съдът кредитира заключението по приетата СМЕ, като намира същото за обективно и компетентно изготвено.

Други относими по делото доказателства не са ангажирани.

Приложено по делото е копие от видео – техническа експертиза, изготвена по ДП № 1957/ 2023 г. по описа на Районна прокуратура – гр.Враца. По отношение доказателствената стойност на това заключение съдът намира следното: Още в практиката на Върховния съд е разяснено, че гражданският съд не трябва да обсъжда, нито да основава решението си на свидетелски показания и заключения на вещи лица, събрани в други производства, а не по конкретното дело по установения в гражданскопроцесуалния кодекс ред /решение № 636 от 24.03.1977 год. по гр. д. №3017/76 год., I г. о./. Това тълкуване е възприето и доразвито в практиката на Върховния касационен съд. В решение № 133 от 04.04.2012 год. по гр. д. № 1243/2011 год., състав на II г. о., приема, че разпоредбата на чл. 157 ГПК /отм./ изключва процесуална възможност заключение, дадено пред друг орган на съдебна власт - орган на досъдебно наказателно производство или прокуратура, да се цени в общия исков процес като експертно заключение, без вещото лице да е определено от съда, без да е спазена процедурата по чл. 160 ГПК (отм.) и заключението да е прието от решаващия делото граждански съд. Уредената в процесуалния закон процедура гарантира освен непосредственото възприемане от страните на депозираното заключение на вещото лице, така и правото им на защита и дадената им в тази насока възможност, както да задават въпроси на вещото лице, така и да оспорят същото по предвидения ред. Аналогично разрешение се дава и при сега действащия граждански процесуален кодекс - в решение № 66 от 12.03.2015 год. по гр. д. № 5839/2014 год., състав на IV г. о. на ВКС се позовава на чл. 235, ал. 2 ГПК, като приема, че цитираната разпоредба задължава съда да формира убеждението си по правнорелевантните факти въз основа на относимите и допустими доказателства, които са събрани по предвидения от ГПК ред. Посочено е като несъмнено, че това са тези доказателства, които са събрани „пред и от оня съд, който ще решава делото“. В този смисъл е и решение № 50048 от 31.08.2023г. по гр. д. № 2897/2022 год. на II-ро г.о. на ВКС.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че не може да изгражда фактическите си констатации по делото въз основа на това доказателствено средство.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По предявения иск д правно основание чл. 45 ЗЗД:

В тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно, че: ответникът е извършил противоправно деяние /действие или бездействие/, с което виновно му е причинил неимуществени вреди в претендирания размер; причинна връзка между вредата и виновното деяние на ответника.

На основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД вината на ответника се предполага до доказване на противното.

При доказване на горното, в тежест на ответника е да докаже положителния факт на погасяване на задължението си за поправяне на причинените вреди. Ответникът следва да ангажира доказателства за опровергаване на презумпцията за виновност на осъщественото от него поведение.

Установи се по безспорен начин от представените по делото доказателства – показанията на св. П. Ц. Ц. - пряк очевиден на инцидента, както и от заключението по допуснатата съдебно – медицинска експертиза, че на 18.03.2023 г., в района на Спешен център към МБАЛ „Христо Батев“ – гр.Враца, ответникът С. М. Г. е нанесъл удар с ръка в областта на главата на ищцата П. А., с което е причинил на същата болки и страдания.

Следва да се даде отговор на въпроса какъв е справедливият размер за обезщетяване на претърпените болки и страдания.

За отговор на този въпрос съдът съобразява следното:

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът се ръководи от принципите на справедливостта и от своето вътрешно убеждение. Неимуществените вреди, макар да имат стойностен еквивалент, са в сферата на субективните преживявания на пострадалия, затова за тяхното определяне имат значение различни обстоятелства.

Съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД и за да се реализира справедливо възмездяване на претърпени от деликт болки и страдания, е необходимо да се отчете действителният размер на моралните вреди, като се съобразят всички конкретни обстоятелства около самото произшествие, броя, произхода, вида, характера и тежестта на уврежданията, интензитетът, степента, продължителността на болките и страданията, дали същите продължават или са приключили, възрастта на пострадалия, както и икономическата конюнктура в страната и общественото възприемане на критерия за "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото в държавата във връзка с нормативно определените лимити по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Следва да се посочи, че на обезщетяване подлежат не само съзнаваните болки, страдания и неудобства, причинени от увреждането и явяващи се пряка и непосредствена последица от него, но и самото понасяне на увреденото състояние. В този смисъл са и дадените разяснения в ППВС № 4/1968 г., съгласно които понятието "справедливост" не е абстрактно понятие и е свързано "с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства" каквито са "характера на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др."

В процесния случай ищцата П. А. е получила травма на дясна лицева половина – оток и кръвонасядане на дясна скула, дясна буза и дясно слепоочие, които увреждания са ѝ причинили болка и страдание. За посочените увреждания на пострадалата в делото няма данни за проведено специфично лечение. Няма данни ищцата да е била в отпуск, поради временна нетрудоспособност, както и за хоспитализация на същата. Общият оздравителен период е от порядъка на 5 – 7 дни. През възстановителния период пострадалата е търпял болки и страдания с интензитет, характерен за този вид увреждания. Нито от събраните показания, нито от приетата експертиза се установява ищцата да е търпял вреди, надхвърлящи значително по обем или времетраене обичайните последици от този вид увреждания. През този период ищцата е нарушила за кратко обичайният си начин на живот, търпяла е неудобства, които са обичайни за подобен род ситуации. При определяне на обезщетението следва да се съобрази също, че ищцата е получила обичайното емоционално състояние на пострадали при подобен вид деяние, че стресът, който е изпитала, не е бил по-голям от обичайния при такива събития, както и че в момента няма клинични данни за психично заболяване и ищцата е възстановена в обичайното си физиологично и психологично функциониране. Оздравителният период за ищцата е приключил успешно, като няма данни за остатъчни последици от получените увреждания и такива да се очакват и за в бъдеще, както и за необходимост от бъдещо лечение. Като взе предвид тези доказани от ищцата П. А. вреди, липсата на проведено специфично лечение или престой в болница, както и факта, че е бил в активна трудоспособна възраст - 29 години към момента на настъпване на деликта, продължителността на възстановителния процес (5-7 дни),

обстоятелството, че не се установяват усложнения и ексцеси в здравословното ѝ състояние, както и претърпените от нея неудобства и затруднения в личния живот, не на последно място преживения стрес от травмиращото събитие, при съобразяване и на икономическите условия в страната към момента на настъпване на вредите, а като ориентир съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетението момент, индиция за икономическите условия, съдът намира, че справедливото в случая обезщетение по смисъла на чл. 52 ЗЗД с оглед конкретните обстоятелства следва да бъде определено в размер 3. 500 лева. Този размер на обезщетението би репарирал в пълна степен причинените на ищцата неимуществени вреди вследствие на деликта, без същевременно да води до неоснователно обогатяване за сметка на ответника. Доказаха се негативни психически преживявания на ищцата, но не и че отрицателните преживявания са довели до продължително психическо или нервно разстройство, което по трайност и интензитет да сочи на извод за причинени вреди в по-голям размер. Определеното обезщетение е съответно на жизнения стандарт на страната към правнорелевантния момент. Същевременно, ответникът не ангажира доказателства за опровергаване на презумпцията за виновност на осъщественото от него поведение.

По възражението за причиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата.

Според общия правен принцип виновният причинител на вреди е длъжен да ги поправи. Той дължи обезщетение само за вредите, които са в пряка причинна връзка със собственото му поведение. Когато и поведението на пострадалия е в пряка причинна връзка с вредоносния резултат, е налице съпричиняване. Съпричиняването е обективен факт, който се определя единствено от наличието на такава причинно-следствена връзка, а не и от наличието на вина в действието или бездействието на пострадалия. За да е налице съпричиняване обективно е необходимо за настъпването на вредите да са допринесли най-малко две лица - деликвентът и увреденият, като тяхното поведение е част от общия верижен процес на увреждането. В този смисъл е задължителната за съдилищата практика – напр. Решение № 444 от 31.10.2012 г. на ВКС по гр. д. № 453/2012 г., IV г. о., ГК, произнесено по реда на чл. 290 ГПК. В случая съдът намира, че по делото ответникът не доказва да е налице съпричиняване от страна на ищцата на получените от нея увреждания. Като обстоятелство за съпричиняване се въвеждат твърдения за проявена от ищцата вербална и невербална агресия по отношение на ответника. За доказване на тези обстоятелства са ангажирани единствено гласни доказателствени средства на свидетеля И.Г.И., живееща на семейни начала с ответника. Както бе споменато по – горе, съдът не кредитира с доверие показанията на този свидетел в тази им част, ценени по реда на чл. 172 ГПК, предвид заинтересоваността на същия от изхода на делото. Разбира се, само по себе си обстоятелството, че свидетеля живее на семейни начала с ответника, не е основание за не даване вяра на тези показания. В конкретния случай, обаче, същите не се подкрепят от други събрани по делото доказателства. Напротив, категорично се опровергават от показанията на свидетеля очевидец П. Ц. Ц., без родство, дела и зависимости със страните, незаинтересован от изхода на спора и който е категоричен, че не е чул и видял ищцата П. А. да обижда ответника или да му нанася удари. Поради тази причина не може да се направи извод за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата.

Предвид гореизложеното, искът следва да бъде уважен за сумата от 3500,00 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на деянието 18.03.2023 г. до окончателното погасяване, а за сумата над 3500,00 лева до пълния предявен размер от 10 000 лева отхвърлен, като неоснователен и недоказан.

По разноските:

При този изход на спора, право на разноски възникват за двете страни, съобразно уважената, респективно отхвърлената част от исковата претенция, на основание чл. 78, ал. 1 и 3 от ГПК.

Ищцата е претендирала разноски, съгласно списък по чл.80 ГПК в общ размер от 3040.00 лева, от които: 2280.00 лева с вкл. ДДС, 400.00 лева – заплатена държавна такса, 300.00 лева – депозит за вещо лице, както и 60.00 лева – депозит за свидетели.

От процесуалния представител на ответника своевременно е релевирано възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца. Съдът намира същото за основателно. Минималния размер на адвокатското възнаграждение в конкретния случай, определено съгласно чл.7 ал.2 т.2 от Наредба №1/09.07.2004г. при материален интерес от 10 000 лева възлиза на 1300,00 лв. Видно от представения договор за правна защита и съдействие ищцата и процесуалния и представител са договорили адвокатско възнаграждение в размер на 2280.00 лева, което е почти двойно възнаграждение, с оглед материалния интерес, поради което и с оглед фактичестката и правна сложност на делото, както и извършената процесуална дейност от адвоката, съдът намира, че адвокатското възнаграждение се явява прекомерно и следва да бъде присъдено в размер 1700,00 лева. Така, съобразно уважената част от иска, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата разноски в общ размер на 801.00 лева.

Ответникът е доказал разноски в размер на 1300.00 лева, съгласно представен списък по чл.80 ГПК. От процесуалния представител на ищеца своевременно е релевирано възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответника. Съдът намира същото за неоснователно. Минималния размер на адвокатското възнаграждение в конкретния случай, определено съгласно чл.7 ал.2 т.2 от Наредба №1/09.07.2004г. при материален интерес от 10 000 лева възлиза на 1300,00 лв. Видно от представения договор за правна защита и съдействие ответникът и процесуалния му представител са договорили адвокатско възнаграждение в минимален размер на 1300,00 лева, поради което същото не се явява прекомерно и съдът не намира основание за редуцирането му. Така, съобразно отхвърлената част от иска, ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ответника сума в размер на 975.00 лева.

Така мотивиран, Врачанският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА С. М. А., ЕГН: ***** да заплати на П. Е. А., ЕГН: ***** сумата от **3500,00 лева** на основание чл. 45, вр. чл. 52 ЗЗД, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от непозволено увреждане вследствие на нанесен побой на 18.03.2023 г. от С. М. А. на П. Е. А., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на деянието 18.03.2023 г. до окончателното погасяване, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата над **3500,00 лева** до пълния предявен размер от **10 000 лева**, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК С. М. А., ЕГН: ***** да заплати на П. Е. А., ЕГН: *****, сумата от **801,00 лева**, представляваща направени разноски в производството, съразмерно с уважената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК П. Е. А., ЕГН: ***** да заплати на С. М. А., ЕГН: *****, сумата от **975,00 лева**, представляваща направени разноски в производството, съразмерно с отхвърлената част от исковата претенция.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните, съобразно нормата на чл.7, ал.2 ГПК.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд - гр. Враца в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____